

З наступаючим Новим роком!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 51 (592)

Субота, 30 грудня 1978 року

Ціна 2 коп.

ПРИМНОЖУВАТИ ДОСЯГНУТЕ

А. Х. СЕМКО,
голова президії ЦП УТОГ

Останні аркуші злітають з календаря. Післязавтра — Новий рік. Спрямовуючи погляд у майбутнє, ми сьогодні оглядаємо пройдений шлях, накреслюємо нові, більш високі трудові рубежі.

1978 рік, що відходить, стане славною сторінкою в історії нашого Товариства. П'ятирічним планом передбачалося, що УВП і виробничі об'єднання УТОГ доведуть випуск валової продукції в 1980 році до 131 мільйона карбованців, але трудові колективи вже в нинішньому перевіршили контрольні цифри і випустили та реалізували виробів на 134 мільйони карбованців. Змагаючись за починаном Чернігівського УВП, п'ять підприємств, 75 трудових колективів цехів, дільниць та бригад і понад три тисячі робітників завершили завдання трьох років десятої п'ятирічки до 7 жовтня — першої річниці з дня прийняття нової Конституції СРСР.

15 грудня колективи підприємств та об'єднань достроково справилися з виконанням планових завдань 1978 року по реалізації та випуску валової продукції, більшості найважливіших видів виробів і понад річне завдання додатково реалізували продукції більш як на 4,5 мільйона карбованців.

Успішно виконано соціалістичні зобов'язання та всі заплановані заходи Товариства з організаційної, політико-виховної, культурно-освітньої та фізкультурно-спортивної роботи. У культзакладах, на підприємствах пройшло обговорення книг Л. І. Брежнєва «Мала земля», «Відродження» та «Цілина», що подають неоціненну допомогу в комуністичному вихованні мас.

Досягнуті показники слід розглядати як своєрідний стартовий майданчик для подальшого підвищення ефективності виробництва і якості всієї роботи. В четвертому році десятої п'ятирічки підприємства Товариства необхідно випустити продукції на 136 мільйонів карбованців, успішно здійснювати програму капітального будівництва та інше. Постанова листопадового (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС, положення і висновки, що містяться в промові на Пленумі товариша Л. І. Брежнєва, націлюють на подальше збільшення виробництва, розширення асортименту і підвищення якості товарів народного споживання. Особливу увагу слід спрямувати на підвищення продуктивності праці, впровадження у виробництво передового досвіду, нової техніки і технології.

У листопаді колективи бригад слюсарів-електромонтажників КДВО «Контакт», складальників меблів Єнакіївського та швейної дільниці Конотопського УВП виступили з ініціативою — п'ятирічне завдання завершити до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна — 22 квітня 1980 року. Колектив Львівського швейного підприємства «Силует» закликав ощадливо використовувати паливно-енергетичні ресурси.

На багатьох підприємствах уже підтримали їх заклик. Завдання партійних, профспілкових, комсомольських та первинних організацій УТОГ полягає в тому, щоб ці патріотичні починання сприяли виявленню нових резервів виробництва.

У здійсненні накреслених завдань на четвертий рік п'ятирічки важливу роль покликані відіграти культзаклади Товариства. Використовуючи всі засоби ідейно-політичного впливу, вони мають довести рішення листопадового Пленуму ЦК КПРС і сесії Верховної Ради СРСР до кожного члена УТОГ, а також розгорнути широку роботу у зв'язку з підготовкою до виборів у Верховну Раду СРСР десятого скликання.

У четвертому році десятої п'ятирічки перед нами стоять великі завдання. І треба зробити все, щоб плани партії успішно перетворили в життя.

З НАСТУПАЮЧИМ НОВИМ РОКОМ, ДОРОГІ ТОВАРИШІ!

Поздоровляємо з нагородою

За комплексне дослідження фізіології органа слуху і вестибулярного апарата, розробку та впровадження в медичну практику методів і засобів діагностики та реабілітації функцій слухової системи людини, постановою Центрального Комітету Компартії України і Ради Міністрів УРСР Державні премії Української РСР 1978 року в галузі науки і техніки присуджено великій групі товаришів, в тому числі:

Серкову Пилипу Миколайовичу, академікові Академії наук УРСР, заступникові директора Інституту фізіології імені О. О. Богомольця Академії наук УРСР, Гюлінгу Едуарду Вальтеровичу, докторові медичних наук, заступникові директора Київського науково-дослідного інституту отоларингології, Базарову Володимирі Григоровичу, докторові медичних наук, керівникові лабораторії, Бакаю Едуарду Аполлінарійовичу, Ліфанову Віктору Леонідовичу, кандидатам медичних наук, Цісаренку Олександрі Миколайовичу, старшим науковим співробітникам, Марчуку Ігорі Володимировичу, головному інженерові, Морозу Борису Семеновичу, керівникові групи, працівникам того ж інституту, Самохвалову Костянтину Григоровичу, докторові технічних наук, завідувачу кафедрою Київського політехнічного інституту імені 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, Семку Антону Хомичу, голові Центрального правління Українського товариства глухих.

РОБІТНИКАМ, ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНИМ ПРАЦІВНИКАМ І СЛУЖБОВЦЯМ ПІДПРИЄМСТВ ТА ВИРОБНИЧИХ ОБ'ЄДНАНЬ, ЦЕНТРАЛЬНОМУ ПРАВЛІННЮ УТОГ

Колегія Міністерства соціального забезпечення УРСР сердечно поздоровляє колективи підприємств і апарат Центрального правління Українського товариства глухих з успішним завершенням плану 1978 року — третього року десятої п'ятирічки.

Виробничі досягнення Товариства — це результат широко розгорнутого соціалістичного змагання в колективах, великої цілеспрямованої політичної і організаційної роботи партійних, профспілкових, комсомольських і первинних організацій УТОГ по перетворенню в життя історичних рішень

XXV з'їзду КПРС і XXV з'їзду Компартії України, листопадового (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС, вимог і завдань, поставлених у виступах товариша Л. І. Брежнєва.

Поздоровляємо вас, дорогі товариші, з Новим 1979 роком!

Висловлюємо тверду впевненість у тому, що колективи підприємств і всі трудівники Українського товариства глухих, керуючись рішеннями XXV з'їзду КПРС і наступними рішеннями партії та

уряду, докладуть всіх зусиль, знань і нагромаджений досвід для найбільш повного використання наявних матеріальних ресурсів і можливостей, будуть і надалі боротися за перетворення в життя поставленого партією завдання по подальшому збільшенню виробництва товарів народного споживання, розширення їх асортименту, освоєння нових видів виробів і достроково виконають завдання десятої п'ятирічки.

Заступник міністра соціального забезпечення Української РСР

ЛУК'ЯНЕНКО О. М.

З особливим піднесенням попрацювали напередодні Нового року молоді трудівники Лубенського учбово-виробничого підприємства. Серед них — Любов Михайлівна Лукаш, кандидат у члени КПРС, заступник секретаря комсомольської організації підприємства.

Відмінно освоїла дівчина професію швачки-мотористки. Щозміни перевиконує виробничі завдання, здає продукцію з першого пред'явлення і охоче допомагає товаришам по роботі.

На знімку: передова робітниця Л. М. Лукаш.
Фото В. ВАСИЛЕНКА.

Літопис трудового подвигу Гімн радянській людині

З метою глибшого вивчення та популяризації книги Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва «Цілина» в Олександрійському клубі проведено читачку конференцію. На ній було запрошено лектора миським Компартії України Дмитра Кириловича Богуцького — викладача Олександрійського культурно-освітнього училища. Він глибоко проаналізував книги «Мала земля», «Відродження», зупинився на розкритті змісту і значення книги «Цілина».

Лектор зазначив те, як тепло і сердечно розповідає Леонід Ілліч про цілинників. Автор показав масовий патріотизм радянських людей, їх мужність і стійкість. Книга «Цілина» — гімн людям, які після Великої Вітчизняної війни випрали ще одну небувалу історичну битву — битву за хліб. У книзі розповідається, як за чверть століття руками синів і дочок на-

шої Вітчизни колись дикий степовий край перетворився у квітучий. Вітлена в житті мрія тисяч цілинників: за минулі 24 роки Казахстан засипав у засіки Батьківщини 15,5 мільярда пудів продовольчого зерна. Тільки чистий прибуток країни від цілинного хліба становив більше як 6 мільярдів карбованців.

Книга «Цілина» вчить мужності, кличе сміливо дивитися у майбутнє, не шкодувати своїх сил для його наближення. Вона вчить, яким повинен бути партійний керівник і господар, вчить боротися з труднощами, оперативну втручатися у справи, як того вимагають рішення листопадового Пленуму ЦК КПРС.

Лектор дав вичерпні відповіді на численні запитання слухачів. Члени УТОГ щиро вдячні Д. К. Богуцькому за змістовно проведену конференцію. **О. МАРКОВА.**
м. Олександрія,
Кіровоградської обл.

Книга про хліб

У клубі Пологівського міжрайвідділу УТОГ Запорізької області відбулися слухання книги «Цілина». З великим інтересом вони обговорили новий твір Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва «Цілина».

Коротко про цей твір розповіла бібліотекар Запорізького будинку культури М. А. Армянська. Вона відзначила його велику актуальність, важливе значення для всіх радянських людей. Армянська сказала, що серед глухих трудівників району багато тих, чий імена на Дошках пошани ко-

лектівів. Це токар райоб'єднання «Сільгосптехніка» О. Ф. Костенко, трудівниця колгоспу «Україна» А. С. Москаленко та інші.

Виступ Армянської доповнив ветеран УТОГ В. А. Фомичев. Він сказав, що книга «Цілина» містить багато цінного, вчить вирішувати питання господарської діяльності.

Велике спасибі Леоніду Іллічу Брежнєву за його новий твір «Цілина»! — такою була одностайна думка всіх присутніх на вечорі.

С. МОРДУШЕНКО.
Запорізька обл.

Захоплюємося, вивчаємо

Є події, котрим судилося залишити яскравий і вдалий слід в пам'яті людській. Події-подвиги окремих людей, цілих колективів, а то й всенародні. Таким трудовим подвигом, рівним якому не знала історія, було освоєння за короткий строк мільйонів гектарів цілинних земель Казахстану. Для молодих — це прекрасне минуле. Це героїчна юність, зоряний час життя. А героїчне не може не хвилювати.

Ось чому з такою увагою, з таким живим інтересом читаємо ми «Цілину» — книгу спогадів Леоніда Ілліча Брежнєва, безпосереднього учасника тих незабутніх подій. Читаємо і захоплюємося буденністю і водночас величністю здійсненого, простотою і силою думок, точністю вражень, духовним зарядом, який несе «Цілина». І за кожним рядком відчуваємо душевну увагу до людини.

Леонід Ілліч обов'язково вникав у всі подробиці життя першочілинників, вивчав їх духовні і побутові запити, враховував їх у вирішенні складних стратегічних завдань. Запам'яталися слова: «Звичайно, головним на цілині були для нас мільйони гектарів і мільярди пудів, але треба було допомогти людям обзавестися й особистими городами, худобою, птицею. Без цього і мільйони з мільярдами не дуже б вийшли. Сільський житель без подвір'я — наче дерево без коріння».

У цих словах глибоке знання життя, психології селянина, сердечна турбота про людину праці, її добробут. Тут прямий зв'язок з ефективністю і якістю хліборобської праці, ключ до проблеми закріплення кадрів на селі.

В. ШАПОВАЛ.
м. Полтава.

ВЕЛИКА ЧЕСТЬ і велика відповідальність випали в 1978 році на долю буряководів і робітників Гонорівського цукрозаводу Ямпільського району Вінницької області. Центральний Комітет КПРС схвалив їх патріотичну ініціативу. На основі творчої співдружності вони взяли підвищені соціалістичні зобов'язання домогтися максимального виходу цукру з кожного гектара бурякового поля. Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Л. І. Брежнєв в своєму привітанні ямпільчанам підкреслив, що їх благородний почин має важливе загальнодержавне значення.

Сьогодні можна сказати, що ямпільчани свого слова дотримали — з кожного гектара бурякового поля буде одержано не менше 50 центнерів цукру. Вже в листопаді 1978 року народногосподарський план і план продажу державі цукрової сировини Ямпільський район виконав на 105,5 процента.

Пам'ятаю, як під час збиральної кампанії мені довелося побувати в тих місцях у відрядженні, і на дорогах Ямпільщини наш рейсовий автобус шанобливо уступав дорогу важко навантаженим автомашинам — вони везли на завод золото Вінниччини — цукрові буряки. Дні стояли теплі, ясні і колгоспи та радгоспи зібрали багатий урожай без втрат.

РІШЕННЯ ЛИПНЕВОГО ПЛЕНУМУ ЦК КПРС — В ЖИТТЯ!

ШЛЯХОМ

Але погода погодою, вона буває різною, а головне — люди, їх самовіддана праця і високе усвідомлення своєї справи. Липневий Пленум ЦК КПРС, що обговорив завдання піднесення сільського господарства і накреслив шляхи для цього, пробудив творчі сили сільських трудівників, поставив перед ними ясну мету.

Характерно, що почин ямпільчан не залишився їх особистою справою, сусідні райони, вся область вважали обов'язком честі допомогти їм виконати соцзобов'язання і, допомагаючи, вони разом з ямпільчанами домогалися нових успіхів у праці. І якщо говорити по-правді, то справа була не в одних буряководах та в працівниках цукрових заводів, адже для забезпечення комплексу робіт по виконанню соцзобов'язань потрібна була участь кожного трудівника колгоспу і радгоспу, на якому б місці він не знаходився.

Великий трудовий внесок у загальну справу зробили і сільські глухі, що мешкають в Ямпільському та сусідніх з ним районах. Багато з них безпосередньо брали участь у вирощуванні та збиран-

ні врожаю цукрових буряків. І хоч в основному глухі села працюють іздовими, жінки зайняті на польових роботах, в городніх бригадах, але й вони також брали участь у виконанні соцзобов'язань, в дотриманні слова, даного Генеральному секретарю ЦК КПРС Л. І. Брежнєву.

У радгоспі імені Суворова села Ямпіль друге десятиріччя існує компактна група глухих. В ній всього 12 чоловік, але всі ці люди, перевірені полем, міцно осіли в селі, серцем прикипіли до його людей та їх турбот. Жінки там працюють на полях і на фермах, чоловіки — в будівельних бригадах та іздовими. У жаркі дні боротьби за врожай буряків вони працювали особливо злагоджено і наполегливо, бо розуміли, що їх робота допомагає вивільнити багато робочих рук для праці на бурякових плантаціях.

Хороших людей в Могилів-Подільському міжрайвідділу УТОГ багато. В колгоспі «Дружба» села Сугаки 26 років працює ковалем член нашого Товариства Дмитро Іванович Кифорук. Нині професію сільського коваля не можна

цінного життя. І в цій боротьбі вона перемогла.

Багато молодих робітників говорять про Ніну Іванівну як про свою першу наставницю, яка відкрила перед ними тонкощі професії, прищепила любов до неї.

Широкий діапазон інтересів і турбот у Н. І. Зінченко. Яку справу не доручили б їй, вона ніколи не підведе. Ось і зараз, виконуючи обов'язки начальника дільниці, майстер розгорнула кипучу діяльність, спрямовує зусилля членів колективу на виконання виробничого плану, в той же час не забуваючи про поліпшення умов їх праці.

Мені, як голові первинної організації УТОГ, хочеться побажати Ніні Іванівні завжди бути прикладом у підвищенні ефективності виробництва і якості роботи, у вихованні нових кадрів, прикладом яким вона є зараз.

В. ВОРОБИОВ,
заст. директора з навчально-виховної роботи Полтавського УВП-2.

РОЗПОВІДАЄМО ПРО НАСТАВНИКІВ

НЕСПОКІЙНА ВДАЧА

Ще в 1964 році прийшла на Полтавське учбово-виробниче підприємство № 2 Ніна Зінченко, яка тоді щойно закінчила Харківський механічний технікум у складі першої групи глухих студентів. Відмінниця навчання, вона стала відмінницею і в праці. На неї була покладена відповідальність за високу якість продукції.

Протягом десяти років була Ніна Іванівна інженером по цьому профілю, причому працювала з душею, з глибоким знанням справи. Випадки, коли підприємство одержувало скарги з приводу низької якості виробів, були дуже рідкісними. І у цьому велика заслуга Н. І. Зінченко.

Неспокійний характер, прагнення постійно бути серед трудівників примусили її поміняти кабінет на робочий стіл майстра бригади. Звичайно, були успіхи, були і не-

вдачі, але зрештою її трудовий колектив став одним з кращих на підприємстві, неодноразово займав призіві місця у соціалістичному змаганні, є одним з найактивніших учасників у промислому житті УВП-2.

«Строга, але принципова, справедлива», говорять про Ніну Іванівну робітники бригади. До цього слід додати... і ретельна.

Пригадую одну неприємну, але повчальну для інших майстрів історію з одним нашим робітником. Він пиячив, часто зривав виконання змінних завдань, одним словом, кидав тін на весь колектив бригади. Адміністрація мала намір звільнити цього горе-робітника, але Ніна Іванівна була проти звільнення і, не боячись додаткових клопотів, стала боротися за те, щоб повернути людину на правильний шлях, до повно-

У колектив Запорізького учбово-виробничого підприємства влилося молоде поповнення — дванадцять випускників місцевої школи-інтернату.

Початок трудової діяльності — це велика подія в житті молоді людини. І про те, щоб вона завжди залишилась в пам'яті, подбали на підприємстві.

На знімку: урочиста посвята в робітничий клас випускників школи-інтернату.

Фото О. БІЛОНІЖКА.

ДО 325-РІЧЧЯ ВОЗЗ'ЄДНАННЯ УКРАЇНИ З РОСІЄЮ

СВЯТО ДРУЖБИ

Яскраво оформлені афіші сповіщали про виступ колективу художньої самодіяльності Брянського будинку культури ВТОГ. І ось сонячного зимового дня до Чернігова прибули дорогі гості з Російської Федерації. Цей візит аматори сцени Брянщини присвятили знаменній події в житті наших народів — 325-річчю возз'єднання України з Росією.

Зал Чернігівського будинку

культури переповнений. Сюди прийшли робітники та службовці УВП, члени Товариства, котрі працюють на різних підприємствах міста. Завітали на цю зустріч і ті, хто давно на заслуженому відпочинку.

Свій виступ російські друзі розпочали сценічною композицією «В єдиному строю», яку майстерно виконала агітбригада «Червона пвоздика».

Концертна частина виступу зачарувала глядачів. Учасник самодіяльного колективу Денисов на високому рівні виконав мімічне читання вірша «Партквіток. Художній керівник Брянського будинку культури Корнієва під магнітофонний запис виконала пісню «Сади цвітуть». Дуже сподобалися чернігівцям жартівливий танець «На фермі» і клоунада «Бокс».

Виступ самодіяльних митців Брянщини приніс велике задоволення, а вечір перетворився у справжнє свято дружби.

О. КЛИМОК.

ЗРОСТАННЯ

порівнювати з тією, що була раніше — коня підкувати, леміш до плуга приварити. Техніка в селі тепер нова, досконала, а Д. І. Кифорук — коваль високої кваліфікації, відмінно знає і любить свою справу. В тому, що сівалки, бурякозбиральні комбайни та інша техніка працювали безвідмовно є і його заслуга.

А Григорій Дмитрович Чорненький майже все свідоме життя працює свинарем у колгоспі імені Комінтерну села Саїнка. На міграційній звітно-виборній конференції УТОГ, яку мені доводилося проводити, він нервувач, що запізниться на автобус, що йому треба вчасно нагодувати тварин — інші це зроблять не так добре, як він, у всьому його образі видно було людину праці.

Добра слава йде в Могилів-Подільському районі про глуху телятницю колгоспу імені Кірова села Сліди Ганну Кіндратівну Наконечну. Телятницею вона працює з 1952 року, і можна уявити скільки за ці роки вона виростила телят! Їй присвоєно звання заслуженого тваринника з доплатою до заробітної плати 5 процентів, во-

на нагороджена медаллю «За трудову доблесть», щороку виходить переможцем в змаганні серед телятниць колгоспу. До речі, медаллю «За трудову доблесть» нагороджені і Г. Д. Чорненький, і доярка села Цибулівки член УТОГ Галина Дмитрівна Гончарук. У минулому році Г. К. Наконечна вийшла на заслужений відпочинок, але на прохання правління колгоспу і особисто його голови Н. С. Крижанівського повернулася на колгоспну ферму і продовжує вирощувати молодняк.

Слід сказати, що добрий трудовий настрій сільських глухих, їх бажання відповісти на рішення липневого Пленуму ЦК КПРС конкретними справами не випадкові. В Могилів-Подільському міграційному відділі УТОГ у сільській місцевості мешкає 400 глухих, а безпосередньо в сільському господарстві зайнято близько 300 чоловік. Тому після липневого Пленуму голова міграційного відділу В. С. Кримська організувала вивчення його матеріалів. На зборах і при проведенні подвірних обходів членами УТОГ роз'яснювали суть цих рішень, провели бесіди по матеріалах Пленуму і в Могилів-Поділь-

ському клубі. Там відбулися бесіди і по книзі Л. І. Брежнєва «Ціліна».

Разом з тим Вячеслава Станіславівна потурбувалася про те, щоб члени УТОГ мали добрі умови і могли працювати спокійно. Всі глухі у радгоспі імені Суворова одержали благоустроєні квартири, а тесляру В. Б. Андрієвському адміністрація допомогла одержати матеріали для спорудження будинку. За поданням міграційного відділу УТОГ двічі виділяв йому матеріальну допомогу. Одержати матеріали для будівництва В. С. Кримська допомогла і колгоспнику Ф. З. Довганю та багатьом іншим. Систематично подає відділ УТОГ допомогу в оформленні пенсій, одержанні палива, влаштуванні дітей в ясла, дитячі садки та школи-інтернати.

Підвищення закупочних цін на продукти сільського господарства, поліпшення постачання трудівників села новою технікою та інші заходи, записані в постанові липневого Пленуму ЦК КПРС, близькі і зрозумілі серцю кожного сільського трудівника. Вони спрямовані на поліпшення життя хліборобів, на підвищення їх зацікавленості в результатах своєї праці і тому сільські трудівники, серед них члени УТОГ, розуміють ці рішення, як план на майбутнє і керівництво до дії.

М. НИРОВ.

Вінницька обл.

У компактних групах

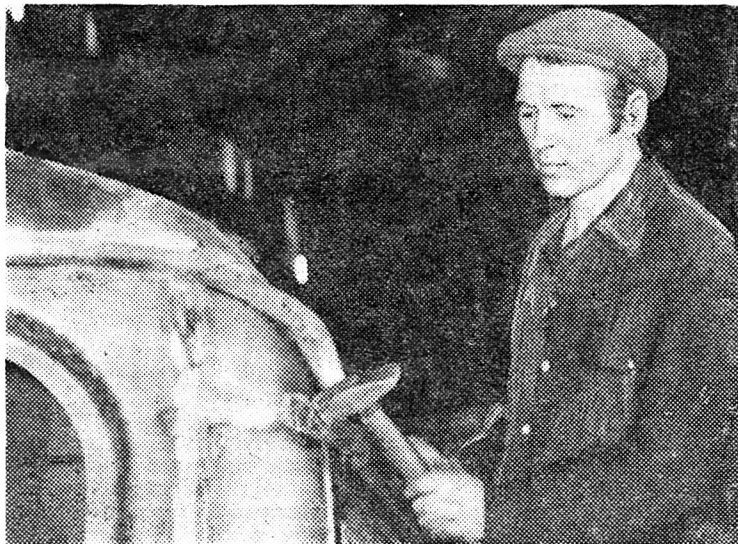
Правофланговий

На Стрийському заводі «Металіст» широко розгорнулася боротьба за високу ефективність виробництва і якість роботи. Одним з активних її учасників є член УТОГ слюсар Олексій Ясенович Роднін. Він використовує всі можливості для досягнення високої продуктивності праці, здає продукцію тільки відмінної якості. В тому, що колектив підприємства достроково завершив виробничу програму третього року десятип'ятиріччя, є заслуга і Олексія Ясеновича.

Правофланговий соціалістичного змагання О. Я. Роднін є наставником молодих виробничників, учасником політико-виховних заходів, які проводяться в Будинку культури глухих.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

м. Стрий,
Львівської обл.

Микола Олексійович Попов — слюсар кузовного цеху Ворошиловградського тепловозбудівного заводу імені Жовтневої революції. Він працює з обсягом клеймом, виконує виробничі завдання на 110—115 процентів.

На знімку: М. О. Попов за роботою.

Фото І. ВІСКУБА.

ЗДОБУТКИ ТРАКТОРБУДІВНИКІВ

Як і весь радянський народ, члени первинної організації УТОГ двічі ордена Леніна і ордена Трудового Червоного Прапора харківського тракторного заводу імені С. Орджонікідзе з великим піднесенням сприйняли підсумки роботи листопадового Пленуму ЦК КПРС, виступ на ньому Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва, в якому дано глибокий аналіз стану економіки в країні, висловлені поради і зауваження, реалізація яких допоможе добитися дальшого піднесення всіх галузей народного господарства.

Виступаючи в обговоренні матеріалів Пленуму, обрубник чавунно-ливарного цеху № 2 І. Т. Орда сказав:

— З великою увагою читав я кожний розділ постанови Пленуму, що є дороговказом для кожного з нас. Найкращою відповіддю — буде наша високопродуктивна праця.

Цю ж думку підтримали робітники цеху, ударники комуністичної праці обрубник В. С. Лебедінський, маляр Є. А. Литвинова, су-

шльняниця стержнів А. М. Кивиренко.

Характерно, що слово цих трудівників ніколи не розходиться з ділом. Підтримавши почин москвичів, вони достроково, до першої річниці нової Конституції СРСР, виконали особисті плани трьох років десятип'ятиріччя і нині працюють в рахунок різних місяців 1979 року. Всіх їх єднає цілеспрямованість, глибоке знання справи.

На листопадовому (1978 р.) Пленумі ЦК КПРС Л. І. Брежнєв підкреслив, що нам потрібні ділові ініціативи, які дійсно йдуть із гущі мас.

Широкий відгук знайшли серед членів УТОГ почин харківського заводу імені Т. Г. Шевченка «З мого особистого плану підвищення ефективності виробництва, культури праці і відпочинку, зміцнення громадського порядку починаються зразкова дільниця, цех, підприємство, район, місто» і почин колективу тракторобудівників — «Ударні темпи роботи з перших годин зміни».

Разом з чуючими трудівниками вони беруть активну участь у ви-

конанні накреслених у зв'язку з цими починами заходів, спрямованих на підвищення ефективності виробництва і якості роботи, проявляють особисту ініціативу на своїх робочих місцях, борються за честь заводської марки.

Прикладом самовідданої праці може бути член Товариства штампувальників А. Р. Калашник, яка у відповідь на рішення Пленуму, дала слово особисту п'ятирічку здійснити до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. Запорукою успіху є її нинішні результати. Робітниця ще в жовтні завершила план трьох років п'ятиріччя і в ці дні працює в рахунок квітня 1979 року.

«Ми, тракторобудівники, — заявила А. Р. Калашник, — даємо народному господарству трактори. І чим більше їх випустимо, тим сильнішою буде наша держава. Це глибоко усвідомлюють всі члени колективу заводу, в тому числі і глухі трудівники, і докладають усіх зусиль для перетворення накреслених партією та урядом в життя, віддають благородній справі всі свої сили і знання».

А. КОРМИЛЕЦЬ,
робітник Харківського тракторного заводу імені С. Орджонікідзе.

ЛЮДИ КОЛГОСПНОГО СЕЛА

ПЕРЕД ПАМ'ЯТТЮ ЗАГИБЛИХ

Поволі тануть голубі сутінки. Зимовий ранок виповнюють перші звуки і ритми трудового дня. На тракторний стан досвідного господарства «Копилоче» сходяться механізатори, водії. Мине ще деякий час і вони роз'їдуться. Одні вивозитимуть добрива на поля, інші доставлятимуть корми на тваринницькі ферми.

Всєю душею, всім серцем відчуває Кузьма Іванович Зінченко, що діловиту атмосферу, це завзятого праці, де минув не один десяток років його роботи. І зараз, вийшовши на заслужений відпочинок, не може сидіти без діла. В розпорядженні трудівника — пара коней. Вони декому здаються пережитком, але К. І. Зінченко інакше вважає. Коні — залишаються вірними і надійними помічниками людини. Вони ще потрібні в господарстві.

Хоч на дворі вже зима, але снігу ще немає. Лепко погойдується віз у такт нешвидкій ході гнідих, заколисусь і ветеран мимоволі згадає...

...На початку тридцятих років у Копиліві був створений колгосп імені Першого Травня. Ще підлітком почав працювати в ньому і Кузьма. Йому доручили лару коней. Орав ними, сів і збирав перші колгоспні врожаї, а згодом став трактористом.

Цікавим було життя сільської молоді — гуртки художньої самодіяльності, аматорський театр, різні спортивні змагання. Але все те перервала війна. Пішов на фронт і К. І. Зінченко. Разом з наступними частинами Радянської Армії він визволяв Вінницю, міста західної України. Потім бої з повною силою розгорілися на території Польщі. Тут, на Одері, у запеклій битві за місто Ратібор воїна було тяжко поранено. Стікаючого кров'ю Кузьму виніс з поля бою земляк Максим Сапенчук. Внаслідок контузії К. І. Зінченко втратив мову і слух. Після лікування воїн почав говорити, але слух так і не повернувся.

Проте цей недуг не вибив воїна з життєвої колії. Повернувшись у рідне село, Кузьма Іванович незабаром став до праці в ко-

лективному господарстві. Тепер уже трудився в громадському тваринництві. Більше двох десяти років був фуражиром, доставляючи корми худобі. Як і завжди, відзначався старанністю і сумлінням. І тому керівники господарства завжди відгукуються про К. І. Зінченка лише добрими словами.

На початку шестидесятих років на базі Копилівського колгоспу було створене дослідне господарство Українського інституту землеробства. В селі розпочалося велике будівництво. Виросла база селекції, нові тваринницькі приміщення. Для робітників господарства побудовано кілька двоповерхових будинків, ідально, готель, Будинок культури, школу. В їх спорудженні брав безпосередню участь і К. І. Зінченко.

— Як і раніше, Кузьма Іванович працює на совість, — говорять про нього заступник директора по господарській частині Д. Ф. Висоцький. — Не випадково до його бойових нагород додалася і трудова — ювілейна Ленінська медаль. Крім того, його працю відзначали почесними грамотами, преміями. Ветеран бере активну участь і в громадському житті села — зустрічається з молоддю, допомагає сім'ям інвалідів Великої Вітчизняної війни.

Роки вибілили скроні Кузьми Івановича. Разом з іншими ветеранами села у свята він стоїть у почесній варті біля пам'ятника тим, хто не повернувся з війни. Десятки імен золотом горять на чорному граніті меморіального комплексу, який споруджено у Копиліві на честь 30-річчя великої Перемоги. До підніжжя обеліска лягають квіти, вітер колише шовкове полотно знамен, трепетне полум'я Вічного вогню...

У такий час К. І. Зінченко згадає все своє життя, зв'яже його перед пам'яттю загиблих товаришів. І доки битиметься серце, поки буде сила в руках, зодчий нового життя невтомно працюватиме для розквіту Вітчизни, оновлення рідного села.

Б. МЕЛЬНИК.

Макарівський р-н,
Київської обл.

ЛИСТ З БІЛОРУСІЇ

ЮВІЛЕЮ ПРИСВЯЧЕНИЙ

У Бобруйському клубі глухих нещодавно проведено вогник, присвячений 60-річчю Білоруської РСР і Компартії Білорусії. У фойє клубу гостей — передовиків промисловості і сільського господарства — зустрічали дівчата в національних костюмах і вручали значки, спеціально виготовлені до цієї дати.

Серед присутніх на вогнику — трудівник колгоспу «Гігант» Бобруйського району Ф. Г. Бабков, котрий за свою працю нагороджений медаллю «За трудову відзнаку», знаком «Переможець дев'ятої п'ятиріччя» та бронзовою медаллю Виставки досягнень народного господарства СРСР; пастух колгоспу імені Пушкіна В. І. Алейников, також відзначений урядовими нагородами; доярка колгоспу «Шляхом Леніна» Н. Г. Адамацька, нагороджена орденом «Знак Пошани»; тваринник колгоспу «Олександр Невський», ударник комуністичної праці В. М. Молочко з дружиною; коваль колгоспу імені Леніна П. Ф. Рижкович; передовики сільського господарства Кіровського району А. Х. Печень, А. Г. Симонович, В. Г. Ринак. Разом з ними в залі присутні передовики промисловості, ударники комуністичної праці УВП, серед них Н. М. Дапун, нагороджена орденом Трудової Слави III ступеня, члени БілТОГ —

робітники фабрики імені Дзержинського, імені Халтуріна, трикотажної та інших підприємств міста.

Зал святково прикрашений. На сцені цифри: 1919—1979 — славний ювілей Компартії Білорусії. На столиках спеціальні підставки, на яких вказано хто сидить за цим столиком.

Голова міграційного відділу БілТОГ відкриває вогник. Про розвиток Бобруйського учбово-виробничого підприємства за роки його існування розповів директор П. П. Кудряшов. Він сказав, що підприємство три квартали підряд утримує Червоний прапор міському Компартії Білорусії і міськомконкому. 50 відсотків працюючих — ударники комуністичної праці.

Передовикам сільського господарства на вогнику було вручено подарунки, а передовикам УВП, чий імена занесені до Книги Пошани підприємства, — свідоцтва. Кожному з трудівників, присутніх на вогнику, учасники художньої самодіяльності подарували вірші, сонети або танець.

Наприкінці учасники вогнику подивились уривок з вистави О. Островського «Одруження Балзамінова».

Є. БЛУВОЛ,
голова Бобруйського міграційного відділу УТОГ.

Могилівська обл.

РЯДКИ З АНКЕТ „НЖ-79“. ЯКОЮ БУТИ ГАЗЕТИ?

Із запитаннями на таку тему ми звернулися до читачів 25 листопада 1978 року, запропонувавши заповнити анкету заочної конференції. До редакції надійшло 80 анкет і потік їх все ще триває. Ось чому і сьогодні ми не ставимо крапку в цій розмові газети з читачем. Сподіваємося, що підкажете нам теми для відряджень, назвете імена тих, про кого, на вашу думку, слід розповісти в газеті.

Дякуємо всім, хто надіслав свої відповіді. Чекаємо нових листів!

На мою думку в газеті варто більше друкувати матеріалів про передовий досвід. Мало читаємо з життя сільських трудівників — членів УТОГ, про досягнення медицини в галузі отоларингології, майже не пише газета про життя глухих за рубежом. (Василь Доценко, пресувальник, м. Миколаїв).

На виробництві ми зайняті всього лише вісім годин. Одна година йде на дорогу, вісім — на сон, а як проводить людина решту свого вільного, від роботи, часу? Це про тих, що працюють, а в нас, старшого покоління, його ще більше. Кожен неодмінно має якесь особисте захоплення — хто колекціонує предмети чи вирощує квіти, розводить кролів і т. д.

Ось про це і хотілося б почитати в «Нашому житті» в 1979 році. (Пантелей Сергійович Рябо, пенсіонер, с. Савинці, Миргородський район, Полтавська область).

З цікавими матеріалами виступають у газеті інструктор Вінницького обласного УТОГ М. П. Ниров, робітниця Львівського швейного підприємства «Сидулет» Л. П. Алфімова, голова Івано-Франківського обласного УТОГ Р. П. Дубинська (чому вона так рідко пише?). Багато частіше друкувати їх статті в газеті. Варто більше писати про ветеранів Товариства, що створювали організації УТОГ на місцях. (Людмила Лялюк, клубний працівник, м. Артемівськ).

У Товаристві чимало районних та міжрайонних відділів УТОГ, а про їх роботу і, зокрема, нашого Коломийського читаємо рідко. Слід давати і критичні матеріали про недоліки, що заважають рухатись уперед. (Калина Семенюк від імені компактної групи заводу «Коломиясьмаш» Івано-Франківської області).

Оповідання М. Нирова «Мишко» глибоко запало мені в душу. Спасибі автору за цей твір. У наступному році бажано більше друкувати високохудожніх оповідань, гуморесок, поетичних творів. Слід подбати і про художнє оформлення газети. (Лілія Бугайова, бібліотекар, м. Київ).

Глибше висвітлювати масовий фізкультурний рух у Товаристві, а також календарні спортивні змагання. (Андрій Коломієць, с. Олександропіль, Солонянського району, Дніпропетровської області).

Цікаво проводять вільний час швачки Житомирського УВП Софія Золотар, Надія Остапчук та учениця УВП Антоніна Мишкевич. Вони активні члени клубу «Ми любимо поезію».

На знімку: (зліва направо) С. Золотар, бібліотекар І. Б. Зільбергер, Н. Остапчук, А. Мишкевич під час підготовки до чергового вечора поезії.

ШАХИ І ШАШКИ

ОБЛАСНИЙ ТУРНІР

У спортивному залі Палацу культури імені А. В. Луначарського проходила шахово-шашкова першість Київського обласного УТОГ. У змаганнях взяли участь п'ять команд: міськвідділу УТОГ, КДВО «Контакт», школи-інтернату № 6, школи-інтернату № 13 та Білої Церкви.

У складі кожної шахової і шашкової команд було три чоловічі дошки і одна жіноча. Переможцем стала шахова команда КДВО «Контакт», яка набрала 12,5 очка з 20 можливих. У її складі виступали першорозрядники В. Захаров, В. Некрасов, В. Бражний та Г. Ковальчук. На півочка відстала команда міськвідділу УТОГ,

до якої входили кандидати у майстри спорту і першорозрядники. На третьому місці — учні школи-інтернату № 6 (9,5 очка).

З наймолодших першорозрядників відзначився 15-річний Петро Бабій, який вміло виграв у чемпіона Київської облспортфедерації, кандидата в майстри спорту Дмитра Соловйова.

Шашкова команда міськвідділу УТОГ набрала 14,5 очка з 20 можливих і здобула перше місце. Її інтереси захищали Г. Дубинський, А. Коробенко, В. Кинзерський, Т. Башкирова. Н 4,5 очка відстали шашкисти КДВО «Контакт». На третьому місці — учні школи-інтернату № 6.

Ю. ЗУБЕВ, майстер спорту СРСР.

ФАКУЛЬТЕТ ПЕДАГОГІЧНИХ ЗНАНЬ

Життєвий шлях багатьох членів нашого Товариства особливий, бо іще в дитинстві їх було відірвано від сім'ї. Десять — п'ятнадцять років вони знаходились в спецшколах-інтернатах, додому приїжджали лише на канікули. Тут би поговорити, порадитись з батьками з багатьох питань, які цікавлять дитину, підлітка, але... Більшість батьків не розуміють своїх дітей, їх своєрідну мову.

І от ці діти самі стають батьками і з перших же днів зустрічають дуже багато труднощів у справі виховання своїх дітей, які вже чувають.

Виховання підростаючого покоління було і залишається найважливішою державною справою і тому люди, що перестали чути, потребують допомоги у цьому питанні.

В Івано-Франківську ініціатором цієї справи виступив педагогічний колектив вечірньої школи для глухих і, зокрема, сурдопедагог О. І. Бабій. При Будинку культури організовано факультет педагогічних знань для глухих батьків, які мають чуочих дітей.

І от — урочистий вечір відкриття факультету. У фойє Будинку культури мальовничий монтаж — «Щасливе дитинство», сатиричні малюнки на тему виховання, художньо оформлені вислови видатних педагогів. Тут же — книжкова виставка «Для вас, батьки». Переходимо в зал. Підіймається завеса і на сцені учасники естрадного колективу виконують пантоміми «В автобусі», «Норовиста», «В сімейному колі».

На сцену виходить О. І. Бабій. Вона поздоровляє батьків з відкриттям факультету педагогічних знань, розповідає про його плани. Потім представляє гостей. Це — ректор міського народного університету педагогічних знань М. Д. Булгаков, учениця Н. К. Крупської, кандидат педагогічних наук З. С. Бигіна, кандидат філософських наук В. Ф. Бондаренко, учень видатного дітяка і педагога ПНР Януша Корчака А. Й. Терещук. Поздоровивши присутніх з початком важливої справи, Булгаков надав слово В. П. Бондаренку, який виступив з доповіддю на тему: «КПРС і Конститу-

ція СРСР про роль школи, сім'ї і суспільства в комуністичному вихованні підростаючого покоління».

Наприкінці всі подивились кінофільми на теми виховання дітей. Таким був початок. У плані роботи факультету дуже багато цікавих і потрібних справ: дальші зустрічі з науковцями, з дитячими лікарями, з лікарями-наркологами, вчителями шкіл міста, де вчаться діти глухих батьків.

Маємо надію, що факультет педагогічних знань дасть велику користь глухим батькам у вихованні дітей.

Р. ДУБІНСЬКА, голова Івано-Франківського обласного УТОГ.

У ПРОМЕНІ СВІТЛОФОРА

ЗМІНИ У ПРАВИЛАХ РУХУ

Все більше місця займає автомобіль у житті людей. За останній час значно змінився автомобільний парк державного, так і власного секторів. Тільки по Києву в користуванні трудящих нараховується близько 50 тисяч автомобілів, понад 20 тисяч мотоциклів. Невпинно зростає кількість громадського транспорту: автобусів, тролейбусів, трамваїв, таксі... Збільшення технічних засобів викликало необхідність поправок до Правил дорожнього руху, які вводяться в дію з 1 січня 1979 року.

Наш кореспондент звернувся до заступника начальника Управління ДАІ МВС УРСР В. М. КРАСНОПІВЦЕВА і попросив його відповісти на ряд запитань, пов'язаних з новими вимогами Правил дорожнього руху.

— Вячеславе Миколайовичу, скажіть, чим характерні зміни і доповнення?

— Передусім тим, що стосуються і водіїв, і пасажирів. Певно, всі знають: три роки тому було введено вимогу про обов'язкове застосування ременів безпеки. Практика показала, що цей захід майже в чотири рази знижує число тих, що гинуть в аваріях, і в два з половиною — кількість поранених. Тому у Правилах дорожнього руху підкреслюється необхідність суворого виконання цього заходу безпеки водіями і пасажиром. Разом з тим у Правила внесено тепер важливе доповнення: інваліди, що користуються машинами з ручним керуванням, водії і пасажирів таксі, автомобілів зв'язку, швидкої медичної допомоги та інших оперативних служб при русі в населених пунктах можуть обходитися без ременів. Навіщо це зроблено? Бо інваліди при керуванні машиною мають обмежені можливості, в таксі відбувається часта зміна пасажирів тощо. Вводиться також новий порядок супроводу

колон автомобілів патрульними машинами державтоінспекції, обладнаними спеціальною світловою і звуковою сигналізацією. При наближенні такої колони водії інших машин зобов'язані зупинитися біля тротуару або на обочині, відновити рух їм дозволяється тільки після того, як проїде автомобіль, що замикає колону, з включеними проблесковими сигналами, один з яких — зеленого кольору.

— Деяким машинам надаються переваги при русі. Як відбулося це в змінах Правил?

— Справді, під час роботи машин комунальних і ремонтних служб не завжди прийнятні всі пункти діючої «дорожньої азбуки». Віднині таким автомобілям і механізмам надаються певні переваги при умові, звичайно, гарантування безпеки руху. Водії інших транспортних засобів не повинні чинити їм перешкод. Відбувається це за умови, коли автомобілі обладнані проблесковим маячком оранжевого кольору. Далі. Всі, мабуть, спостерігали за машинами із включеними вдень фарами. Це ав-

тобуси з дітьми або потужні автомобілі з великогабаритним вантажем. Такий запобіжний захід, до речі, вперше застосований на Україні, тепер узаконений в одному з пунктів Правил дорожнього руху.

Серед інших змін і доповнень хотілося б звернути увагу на таке. При дорожній аварії найбільша небезпека загрожує пасажирів, який знаходиться на передньому сидінні. Саме тому тепер заборонено перевозити на цьому сидінні без спеціального пристрою дітей віком до 12 років. Частково нововведення торкнулися також встановлення і змін пізнавальних знаків на автомобілях, керованих глухими або глухоніми, на машинах з ручним керуванням, а також інших транспортних засобів.

— Ще одне, Вячеславе Миколайовичу. Не виключу нововведення у Правилах потреби складання екзаменів на право керування автомобілем повторно?

— Ні. Та це не значить, що ними можна нехтувати. Слід організувати масове вивчення змін і доповнень в усіх автогосподарствах, а також серед індивідуальних власників. Тут своє вагомим словом мають сказати організації Товариства автомобілювальників, підприємства і установи. І, звичайно ж, велика роль у роз'ясненні, пропаганді оновлених Правил належить працівникам Державтоінспекції, громадським інспекторам. Боротьба за безпеку руху — наша спільна справа.

Редактор П. БУЛАТОВ

УЛЫБНИСЬ СВОЕЙ ЗВЕЗДЕ

В новогодний синий вечер,
Выйди хоть на миг
во тьму
И забудь застолья речи.
Видишь звездочку одну?
Это я в ночи мерцаю,

Луч прозрачный
шлю тебе.
С Новым годом!
Умоляю —
Улыбнись своей звезде.
Т. ПЕРЕПЕЧАЙ.
м. Донецьк.

НОВОРІЧНІ УСМІШКИ

Майбутній електроварник

Без слів
Мал. І. БУТКА.